

Kitsch a la Cova: «Ens hem convertit en rates disposades a rosegar el que convingui»

La banda publica enguany un EP amb quatre cançons pròpies i una versió de Ramones, 'Ratificació'

Els banyolins Kitsch en directe l'any 1992 | Xavier Mercadé

Kitsch a la Cova va començar a caminar l'any 2015 a partir de la unió del grup **Kitsch** amb el músic **Món a la Cova**. Aquell mateix any van publicar el disc homònim *Kitsch a la Cova* (La Dalla Record, 2015), i enguany tornen amb un EP de tres cançons pròpies i una versió de **Ramones**, *Ratificació* (autoeditat, 2017), que ens envia directament al seu particular univers de rock i rosegadors.

Després de la reunió de Kitsch a la Cova, com han nascut aquestes tres cançons noves?

Lluís Costabella: Dos anys després d'haver-nos presentat amb un àlbum homònim, el desembre del 2015, com a **Kitsch a la Cova**, presentem un nou EP de quatre cançons titulat *Ratificació* on mostrem que la fórmula que vam utilitzar aleshores -fer cançons pròpies i també versions de temes emblemàtics per a nosaltres i passar-los pel nostre sedàs sonor- continua sent del tot vàlida.

No volíeu esperar a tenir un àlbum?

LL.C: El nostre ritme de treball ha estat sotmès sobretot el passat 2017 a tot tipus d'interferències, i hem optat per prioritzar treure a la llum aquest EP amb les cançons noves inèdites que ja vam estrenar al passat festival Minibeat, el maig del 2017.

Per què l'heu titulat *Ratificació*?

LL.C: El títol juga amb el mot *rata*: d'una banda, confirma de manera literal que aquest és el nostre camí triat, la 'ratificació', i de l'altra, mostra tres rates fent un cercle a la coberta del disc, un logo dissenyat per Pol Robles (Arkham Studio), i les rates també apareixen en una de les cançons del disc, "El revingut", de la qual s'ha fet un videoart realitzat íntegrament per Octavi Espuga.

És curiosa la referència animal. Sembla més un títol per reafirmar-vos!

LL.C: Qui ens coneix sap que hi havia un misteriós ratpenat o 'rata voladora' a la coberta del nostre primer disc que ens representava en el pla simbòlic. Ara, dos anys després, ens hem convertit en rates que ja corren pel terra disposades a rosegat el que convingui...

Món a la Cova: En un moment en què sembla que el món s'enfonsa, la nostra 'ratitud', la nostra actitud ràtica i ratosa amplia el radi d'acció, com diu en Lluís. De l'aire a terra, i aviat pertot. És l'única manera de ratificar la nostra existència, individual i col·lectiva. Qui vulgui també pot aplicar el títol a la situació política i social del país, tot i que és cert que el títol el vam trobar cap a l'agost, principi de setembre passats.

Com heu encarat la versió de Ramones, "Pet Sematary"?

Joan Pairó: "Pet Sematary" és una de les cançons més 'atípiques' de **Ramones**, que ells van compondre arran de la novel·la homònima de Stephen King. És la nostra manera de dir que, tot i que sabem que som un bestiar especial en edat avançada, no volem acabar encara en un cementiri d'animals. Dissecar-nos no és una opció gaire viable ara mateix... Ser músics alternatius en actiu des de fa més de 30 anys a Catalunya no podia tenir un himne millor.

M.C: A part d'un homenatge als enyorats i sempre vitals **Ramones**, també ho és, de rebot, als nostres animals estimats morts. La connexió d'alguns humans amb alguns individus d'altres espècies genera una connexió especial que, en molts casos, supera l'afecte que sentim per altres humans. La convivència amb un animal durant anys deixa rastre, i nosaltres duem el nostre cementiri de bèsties sempre a prop del nostre cor, negre, però palpitant.

L'edició física és molt especial. Són només 150 còpies amb capsa serigrafiada. Després d'una vintena de discos, teníeu ganes d'innovar?

J.P: Se n'ha fet dues edicions, una de 150 còpies en edició limitada en sobre serigrafiat amb les lletres impreses en paper *vintage* -que té més de 40 anys- on la idea és crear un objecte de col·leccionista que doni un valor afegit al nostre treball... I l'altra edició, més nombrosa, és senzillament la més assequible en sobres de cartró. Continuem fabricant part del nostre material a mà tal com vam començar a fer-ho el 1985, amb la mateixa il·lusió i expectació. Ni més ni menys.